Çanakkale Şehitleri Anısı'na İki Piyes

ATIN GÖZYAŞLARI
&
ŞEHİDİN ÇAĞRISI

PİYES

Yazan
Ethem ERKOÇ

ÇORUM

Birinci Basım: 2012

ISBN : 978-605-62733-2-2

Dizgi
Kadir Erkoç

Kapak Tasarım
İrfan YİĞİT

Baskı
TEKOFSET
Tekmatsan Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Gülabibey Mah. Milönü Cad.
Sancaktar İşmerkezi No: 1/8 ÇORUM
Tel: 0364 224 05 05

İsteme Adresi
Çorum Belediyesi Kent Arşivi
Yeniyol Mah. Gazi Cad. Turgut Özal İşmerkezi
Kat:3 No:92 ÇORUM
Tel : 0 364 225 08 10 / 1539

Bu eser Çorum Belediyesi'nin Kültür Yayını'dır.
PARA İLE SATILAMAZ

TAKDİM

Mensubu olduğumuz medeniyet, ecdadımızdan bize miras kalan eşsiz bir hazinedir. Bu medeniyet mirasını bizden sonraki kuşaklara taşımak ise bizim görevimizdir. Bu sorumluluğumuzu da ancak; okuyan, araştıran, bildiğiyle yetinmeyen nesiller yetiştirerek yerine getirebiliriz.

Kitapla, bilgiyle, kültür ve sanatla hemhal olmak hem birey olarak bizi, hem de mensubu bulunduğumuz toplumu, özgüveni ve bilinç düzeyi daha yüksek bir konuma taşıyacaktır. Kitaptan daha sadık bir dost, bilgiden daha zengin bir hazine, ilmin hikmet meş'alesinden daha aydınlatıcı bir ışık bulunmadığı yadsınamaz bir gerçektir.

Çorum, bu köklü medeniyetin oluşmasına çok önemli katkılar sağlamış bir tarih ve kültür havzasıdır. Sahip olduğu tarihsel birikim, günümüz uygarlığına yeni değerler üreterek verdiği destek, Çorum'un canlı ve dinamik bir medeniyet şehri olduğunun kanıtıdır.

Çorum'un kültür hayatını diri tutmak, hemşehrilerimizin eğitime, bilgiye, kitaba, kültür ve sanata olan ilgisini daha da artırmak amacıyla çok yönlü kültürel ve sanatsal projeleri hayata geçiriyoruz. Fiziki yatırımlarla şehrimizi mamur hale getirirken diğer yandan da kültür, sanat, spor, eğitim ve sosyal hizmetlerimizi nicelik ve nitelik bakımından artırarak insanımızın zihin ve gönül dünyasını ihya etmeye çalışıyoruz.

Çorum Belediyesi olarak bu şehrin her alanda tanıtılması, her zenginliğinin ortaya çıkarılarak tüm dünya halklarının dikkatine sunulması için yoğun bir çaba içerisindeyiz. Tarihsel zenginliğinin yanı sıra, coğrafi özellikleri, kültür ve sanat birikimine kadar geniş bir yelpazede Çorum'un sahip olduğu muhteşem birikimi tanıtmak için gayret gösteriyoruz. Bu gösterdiğimiz gayretlerin en büyük destekçileri de bu eserin hazırlanmasında emek sarf eden Ethem Erkoç gibi değerli hocalarımız.

Göreve geldiğimiz günden bugüne kırkbeşe yakın eseri bu şekilde Çorum'un kültür hayatına kazandırdık. Bu eserler, bugünden yarına kıymetli bir miras olarak kalacaktır. Bu alanda yaptığımız çalışmaları, bundan sonra da aynı kararlılıkla sürdüreceğiz.

Ethem ERKOÇ Hocamızın yazmış olduğu piyeslerden meydana gelen bu eser de kültürel belediyecilik anlayışımızın bir ürünüdür. Başta Ethem ERKOÇ Hocamız olmak üzere bu eserin hazırlanmasında emeği geçenlere teşekkür ediyor, Çorum'un kültür ve sanat hayatına katkı sunan herkese sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Muzaffer KÜLCÜ
Belediye Başkanı

ÖNSÖZ

Çanakkale Şehitleri anısına hazırlamış olduğum iki piyesten ilki olan "Atın Gözyaşları"nın hikayesini merhum annemden dinlemiştim. Çanakkale cephesinde şehit olan amcasının hikayesiydi.

İkincisinin hikayesini ilk defa müzisyen dostumuz Halil ÖZÇELEBİ anlatmıştı. Ayrıntılarını Sami ÇUBUKÇU ve Dr. Mehmet ÇAĞLAR'dan dinledim. Hikayeden emin olabilmek için Gelibolu'daki Kemal OZAN'a telefon açıp fotoğraflar istedim. O da olayı doğrulayıp bazı fotoğraflar göndererek katkıda bulundu.

Bu eserlerin ortaya çıkışında katkısı bulunan herkese teşekkür ediyorum. Çanakkale'de şehit olan din kardeşlerimize, hemşehrilerimize Allah'tan rahmet diliyorum.

Kitabın basımını gerçekleştiren Çorum Belediye Başkanı Muzaffer KÜLCÜ beye ve ekibine de teşekkür ederim.

Ethem ERKOÇ
Çorum-2012

Ethem Erkoç

1950 yılında Çorum'da doğdu. 1969'da Çorum İmam Hatip Okulu ve Çorum Atatürk Lisesini bitirdi. 1973'de Konya Yüksek İslam Enstitüsü'nden, 1974'de Bursa İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nden mezun oldu. Kırklareli Atatürk Lisesi din dersi öğretmenliği ile meslek hayatına başladı. Osmancık İmam Hatip Lisesi Meslek Dersleri öğretmenliğinden 1977 yılında Çorum İmam Hatip Lisesi Meslek Dersleri öğretmenliğine atandı. 1987 yılında Arapça dil eğitimi için kısa süreli olarak Mısır'a gitti.

Okullardaki kültür etkinliklerinde eksikliği hissedilen tiyatro eserleri konusunda çalışmalar yaptı. 1999 yılında emekli oldu. Yapmış olduğu araştırma, inceleme ve tebliğleri yerel ve ulusal basında çeşitli dergi ve gazetelerde yayınlandı. Kitap çalışmalarının yanı sıra çeşitli dergi ve gazetelerde makale ve inceleme yazıları devam etmektedir.

Evli ve dört çocuk babası olup Arapça ve İngilizce bilmektedir.

Yayımlanmış eserleri:

1. Çorum İli ve İlçeleri
2. Nikonya'dan Çorum'a *(Roman)*
3. Suheyb-i Rumi
4. Yusuf Bahri Efendi
5. Çorum Evliyaları *(Ali İzzet Efendi'nin Tezkire-i Makamat adlı eserinden sadeleştirme) ilaveli 3.Basım*
6. Elvan Çelebi
7. Arapça Kelime ve Cümle Yapısı *(2.Basım)*
8. Hayat Çizgisi *(Tiyatro)*
9. Gurbet Yuvası *(Tiyatro)*
10. İkinci Ömer *(Tiyatro)*
11. Selahattin Eyyubi *(Tiyatro)*
12. Yedi Sekiz Hasan Paşa
13. Âşık Paşa ve Oğlu Elvan Çelebi
14. Zekât Rehberi *(2. Basım)*

15. Mazlumoğlu Hacı Halil Ağa
16. Anadolu'da Bir Köy Odası *(2.Basım)*
17. Sahabe Evliya Ulema Yurdu Çorum
18. Ebu Talib'in Müslümanlığı *(Ahmet Feyzi Çorumi'nin Feyzü'l-Vahib Fi- Necat-i Ebi Talip adlı eserinden sadeleştirme)*
19. Evliya Çelebi Seyahatnamesi'nde Çorum Yöresi
20. Necmi Şamlı
21. Çorum Fatihi Danişmend Ahmet Gazi *(Tiyatro)*
22. Piyeslerim
23. Taşralı Yazar *(Tiyatro)*
24. Atın Gözyaşları ve Şehidin Çağrısı *(Tiyatro)*

ATIN GÖZYAŞLARI

PİYES

Üç Tablo

Yazan
Ethem ERKOÇ

ŞAHISLAR:

1.Bekir Hoca: Osmancık Karaviranlı bir alim.
Yaşlı ve aksakallı
2.Feride: Bekir Hoca'nın karısı. Yetmiş yaşlarında.
3.Ahmet: Bekir Hoca'nın oğlu. Yirmi yaşlarında.
4.Reşit: Bekir Hoca'nın oğlu. On sekiz yaşlarında.
5.Sadık Çavuş: Bekir Hoca'nın akrabası.
Altmış yaşlarında, kır sakallı.
6.Şerif Kahya: Karaviran Köyü muhtarı.
Altmış yaşlarında, kızıl sakallı.
7.Bekçi Rıza: Köy bekçisi. Otuz yaşlarında,
Palabıyıklı.
8.Ferhat Onbaşı: Ali'nin silah arkadaşı.
Yirmi beş yaşlarında, burma bıyıklı.

TABLO I

(Perde açıldığında Bekir Hoca ile Sadık Çavuş, odada sohbet etmektedirler. Yerde minderler serilidir. Kenarda rahle yer almaktadır. Üzerinde de kitaplar bulunmaktadır.)

Bekir Hoca: *(Odanın köşesindeki minder üzerinde, Sadık Çavuş da karşısında oturmaktadır. Elindeki doksan dokuzlu tespihini çekerek sohbetini sürdürmektedir.)* Ne yaparsın Sadık Çavuş; Ali'm gittiyse de küçükler işleri çevirmeye başladılar.

Sadık Çavuş: Bekir Hoca, aslında Ali'yi de askere göndermeyebilirdin. Hem yaşı küçüktü hem de henüz medrese talebesiydi.

Bekir Hoca: Evet, on yedi yaşındaydı askere gittiğinde. Daha doğru dürüst tüfek tutmayı bile bilmiyordu.

Sadık Çavuş: Öyle ya... Medrese talebesi nereden bilsin silah kullanmayı?...

Bekir Hoca: Öyle de olsa Padişahımızın fermanı var. Eli silah tutabilecek herkesi cepheye çağırıyor. Malum ya seferberlik ilan edildi.

Sadık Çavuş: Bilmem mi?... Seferlik ilanını duymayan kalmadı. Çarşıda, pazarda davul zurnayla ilan edildi. Hutbelerde, vaazlarda Hoca Efendiler, tüm Müslümanları yurdu savunmaya ve küffara karşı cihada çağırdılar.

Bekir Hoca: Vatan müdafaası deyince, Allah yolunda kafirlere karşı savaş söz konusu olunca akan sular durur. Hele de Padişahımızın

fermanıysa ulü'l-emre itaat gerekir, Sadık Çavuş. Bilmem anlatabildim mi?

Sadık Çavuş: Şimdi daha iyi anladım. Ali de ulü'l-emre itaat edip cepheye gitti. Hem de genç yaşta.

Bekir Hoca: Gideli de üç yıl oldu.

Sadık Çavuş: Allah korusun... Sağ salim gelir inşallah.

Bekir Hoca: Takdir-i ilahi Sadık Çavuş... *(Bu esnada eşi Feride Hanım, ayran tasıyla içeri girer.)* Allah yolunda savaşırken şehit olmak da var, gazi olmak da...

Feride: Pek ferahsın be herif... Ali'min başına bir şey gelirse üzülmen mi hiç?... Şahsen ben dayanamam, ölürüm.

Bekir Hoca: Elbette üzülürüm. Ama yine de bağrıma taş basıp takdir-i ilahiye boyun eğerim.

Feride: *(Elindeki tastan bakır bardağa ayran doldururken)* Dedim ya pek ferahsın...

Sadık Çavuş: Feride bacı, inşallah, korktuğumuz yere uğramayız.

Feride: İnşallah Sadık Çavuş, cemi cümlenin evladıyla... Allah korusun...

Sadık Çavuş: *(Bismillah deyip ayranı içer.)* Eline sağlık. Yayık ayranı da güzel oluyor.

Feride: Afiyet olsun. *(Bir bardak da eşine verir.)*

Bekir Hoca: *(Bismillah deyip ayranı içer.)* Ananın babanın canına değsin. İçim yanıyordu. Hararetimi epey aldı.

Feride: Afiyet olsun. *(Çıkmak üzereyken)*

Bekir Hoca: Feride, Ahmet ile Reşit güzlük ekmek için tarlaya gideceklerdi. Gittiler mi?

Feride: Gittiler.

Bekir Hoca: Tarlayı ekebilecekler mi?

Feride: Aşağı tarlayı ekmişler. Yarın da bağların yanındakini ekecekler.

Bekir Hoca: İyi öyleyse… *(Tespihine devam eder.)*

Sadık Çavuş: Feride bacı, bağ işini halletmişindir herhalde.

Feride: Üzümleri kaynattık. Pekmezleri çömleklere, küplere doldurduk.

Sadık Çavuş: Nasıl? İyi pekmez çıktı mı?

Feride: Sadık Çavuş, Allah bereketini içine veriyor. Umduğumuzdan çok pekmez çıktı.

Sadık Çavuş: İnşallah tadına bakarız.

Bekir Hoca: Çocuklar cevizleri de toplasınlar da o zaman…

Feride: Cevizlerle ne alakası var?

Bekir Hoca: Ak pekmezin üzerini ceviz dökmeden yenir mi?

Sadık Çavuş: Biz, cevizsiz de yeriz, hocam.

Bekir Hoca: Ah gücüm yerinde olsaydı, bunların pek çoğunu ben yapardım. Lakin ihtiyarlık, belimi büküyor. *(Bu esnada Feride Hanım çıkar.)*

Sadık Çavuş: Hoca Efendi, dünya işini pek düşünme. O, nasıl olsa yürür. Ahmet de Reşit de her işi görebilecek güçteler. Osman da belki medreseden izin alıp yardıma gelir.

Bekir Hoca: Sadık Çavuş, haklısın, haklısın emme bunlar da medrese talebesi. Kitaptan, kalemden başka bir iş bilmezler ki…

Sadık Çavuş: Hayat, insana her şeyi belletir Bekir Hoca. Zaruret, insana her şeyi belletir Hoca Efendi.

Bekir Hoca: Elbette Sadık Çavuş, elbette…

Sadık Çavuş: *(İki diz üzerine gelerek)* Ali şimdi nerede? Hiç haber var mı?

Bekir Hoca: Sadık Çavuş, duyduğuma göre Çanakkale cephesindeymiş. İngiliz keferesiyle cenk ediyormuş.

Sadık Çavuş: Yağız at da orada mıymış?

Bekir Hoca: Herhalde oradadır. Ali'm, onu başkasına asla emanet etmez. Zaten yağız at, üstüne başkasını bindirmez.

Sadık Çavuş: Doğru… Onlar, birbirlerinden ayrılamazlar.

Bekir Hoca: Haklısın… İşte onun için atını da alıp gitti. Ben süvari olacağım diyordu.

Sadık Çavuş: Hayırlısı, her şeyin hayırlısı… İnşallah, düşmanı mağlup ederler de payitaht kurtulur, vatan kurtulur.

(Işıklar söner.)

TABLO II

(Işıklar yandığında Bekir Hoca, post seccadenin üzerinde oturmuş ve önündeki rahlede açık olan bir kitabı incelemektedir.)

Bekir Hoca: *(Tel çerçeveli gözlüğünün üzerinden bakarak)* Gözlerimin feri de kalmamış. Fazla okuyunca gözlerim yanıyor. Fakat ilim aşkı, çok farklı bir şey. Bildiklerini tazelemek ve yeni bir şey öğrenmek için sürekli okumak gerek. *(Kitap okumaya dalar.)*

Feride: *(Girer.)* Selamün aleyküm Hoca. Sofra hazır.

Bekir Hoca: *(Başını kaldırır.)* Aleyküm selam Feride Hatun. Sofra hazır, öyle mi?

Feride: Hazır, ya…

Bekir Hoca: Okumaya dalınca açlık hiç aklıma gelmiyor. Biliyorsun ya…

Feride: Haydi… Seni bekliyoruz. *(Çıkar.)*

Bekir Hoca: Tamam, geliyorum. *(Ayağa kalkarken bekçi girer.)*

Bekçi Rıza: *(Telaşla girer.)* Hoca Efendi! Hoca Efendi! Ali'nin atı geldi.

Bekir Hoca: Olmaz, olamaz… Ali nerde? Ali yok mu? Ali nerede?

Bekçi Rıza: Ali yok. At yalnız geldi.

Bekir Hoca: *(Telaşlanır.)* Olmaz, olamaz… Ta Çanakkale'den… Allah Allah … Buraya, Osmancık'ın Karaviran Köyü'ne… Tek at nasıl gelir?! Var bunda bir iş…

Ahmet: *(Telaşla girer.)* Baba, baba!... Ali Ağabeyimin atı geldi. Kan ter içinde.

Bekir Hoca: Allah Allah.. Nasıl olur, Ahmet ?!... Çanakkale'den ta buraya... Allah Allah.... *(Hayret ve şaşkınlıkla dönerler.)*

Reşit: *(Nefes nefese koşarak girer.)* Baba! Duydun mu?

Bekir Hoca: Neyi duyacaktım? Söyle Reşit, çabuk söyle.

Reşit: Ali Ağabeyimin yağız at geldi. Hem de tek başına...

Bekir Hoca: *(Üzgündür.)* Duydum oğlum, duydum. Ama Ali'm nerde?

İçeridekiler: *(Omuzlarını çekerek)* Bilmiyoruz.

Bekir Hoca: Gidin, bakın... Atın gözlerine bakın. Gözlerinde yaş var mı? Bana tez haber getirin. *(İçeridekiler, birbirlerinin gözlerine anlamsız anlamsız bakarak çıkarlar. Bekir Hoca, ayakta duramayıp duvara yaslanır.)* Allah'ım! Sen sabır ver. Ya Rabbi, bana dayanma gücü ver.

Ahmet: *(Telaşla döner.)* Baba! Atın gözlerinden yaş akıyor. Sanki ağlıyor gibi...

Reşit: *(Heyecanla döner.)* Baba! Yağız atın gözlerinden sicim gibi yaş akıyor. Acep nedendir?

Bekçi Rıza: *(Şaşkın vaziyette girer.)* Hoca Efendi! Nedir, neye alamettir bilmem ama sanki at, gözyaşı döküyor.

Bekir Hoca: *(Metanetini korumaya çalışır.)* Gidin, atı ahıra götürüp terini kurulayın. Yemine suyuna iyi bakın. Atı iyi doyurun, dinlendirin. Çok uzak yoldan geldi. Emaneti getiremediyse de haberini getirdi.

İçeridekiler: *(Merakla)* Ne haberi?

Bekir Hoca: *(Seyirciye)* Evladım, atın gözyaşları, bir acının habercisidir. Biz bunu böyle biliriz. Yağız atın gözyaşları da Ali'min ölüm haberidir. Mesele anlaşıldı. *(Üzgün ve dalgın vaziyette bastonuna dayanarak bir süre bekledikten sonra başını kaldırıp oğullarına döner.)* Haydin, beklemeyin. Dediğimi yapın. *(İçeridekiler üzgün vaziyette çıkarlarken Bekir Hoca ellerini kaldırıp şöyle der:)* Allah'ım! Sana şükürler olsun. Bana, şehit babası olmayı nasip ettin. Rabbim! Ne mutlu bana ki şehit babasıyım. Şefaatinden mahrum etme beni Allah'ım. *(Bu cümleyi üç kere söyleyerek seccadesini kıbleye çevirir. Şükür namazına dururken ışıklar söner.)*

TABLO III

(Bekir Hoca Sadık Çavuş ile oturmuşlar, meyve yiyip sohbet etmektedirler.)

Sadık Çavuş: Elma da güzelmiş. Bağlardan mı?

Bekir Hoca: Evet evet... Bağın elması.... Ali'm aşılamıştı. Aşı çubuğunu, ta Amasya'dan getirtmişti. Cevizler de onun yadigarı. Onları da İskilip Karaviran'ından getirtmişti.

Sadık Çavuş: Belli, belli... Hem kaliteli, hem de lezzetli.

Bekir Hoca: Gelir de yer diye bekledik ama kısmet olmadı. *(Derin bir ah çekerek)* Her önümüze aldığımızda onu hatırlıyoruz.

Sadık Çavuş: Kolay değil elbette... Evlat acısı... Allah sabır versin.

Bekir Hoca: Sadık Çavuş, gerçekten de Allah, sabrını veriyor. Yoksa dayanılacak gibi bir şey değil... Zaten anası dayanamadı. Yarı mecnun vaziyette dolaşıyor. Evladının elinin değdiği bir şey görse hemen onu hatırlıyor. Başlıyor feryat u figana...

Sadık Çavuş: Dedim ya kolay değil... Allah sabır versin diye... Ne de olsa ana yüreği. Analar, daha hassas oluyorlar.

Bekçi Rıza: *(Elinde topuzlu değnekle telaşlı vaziyette girer.)* Selamün aleyküm.

Bekir Hoca: Aleyküm selam. Hayırdır, Rıza?!...

Bekçi Rıza: Evde misin diye bakmaya gelmiştim.

Bekir Hoca: Görüyorsun, evdeyim. Ne oldu ki?!...

Bekçi Rıza: Şerif Kahya gönderdi, bir bak diye.

Bekir Hoca: Bizim Karaviran'ın muhtarı Şerif Kahya mı?

Bekçi Rıza: Başka kim olacak ki? Elbette bizim muhtar.

Sadık Çavuş: Bekçi Rıza, açık konuşsana… Muhtar seni niye gönderdi? Ne diyor? Önemli bir şey mi var?

Bekçi Rıza: Önemli mi, değil mi bilmem. Ama yanında biri var. Ali'nin arkadaşıymış herhalde. Onunla gelecekler de…

Bekir Hoca: Buradayız, evladım. Söyle muhtara, gelsinler.

Bekçi Rıza: Tamam… Derim. *(Çıkar.)*

Sadık Çavuş: *(Üzüntülü vaziyette)* Şimdi yine derdini tazeleyecekler.

Bekir Hoca: Sadık Çavuş, bu ilk değil. Önce de gelenler oldu. Onlar da anlattılar Ali'min cephedeki halini. Niğdeli İsmail, Malatyalı Hüseyin, Elazığlı Beşir geldi ziyaretime. Birlikte aynı cephede savaşmışlar. Takdir-i ilahi, onlar kurtulmuşlar. Cenab-ı Hak, Ali'mi kendi katına almış.

Sadık Çavuş: Yahu Bekir Hoca, şu teslimiyetine hayranım.

Bekir Hoca: Sadık Çavuş, kadere teslim olmaktan başka çaremiz mi var? *(Sadık Çavuş, başıyla onaylar. Bu esnada kapı açılır.)*

Şerif Kahya: *(Yanında Ferhat Onbaşıyla birlikte girerler.)* Selamün aleyküm Hoca Efendi.

Bekir Hoca: Aleyküm selam.

Şerif Kahya: Bak sana kimi getirdim? *(Bekir Hoca, merakla bakar.)* Amasyalı Ferhat Onbaşı… Ali'nin en yakın arkadaşıymış.

Bekir Hoca: Öyle mi? Gel yavrum, sana bir sarılayım. Belki sende Ali'min kokusu vardır.

Ferhat Onbaşı: *(Bekir Hoca'nın elini öper. Bekir Hoca da onu kucaklar, birkaç kez yanaklarından öper. Tekrar sarılırken gözleri yaşarır.)* Hocam, Ali ile kardeş gibiydik. Hep yan yanaydık. Hep aynı siperde savaştık.

Bekir Hoca: Atı da oralarda mıydı?

Ferhat Onbaşı: Atı, hep yanındaydı. Son anında ilerde bir ağaca bağlı vaziyetteydi. Hep bizi izliyordu. Ali'den gözünü ayırmıyordu.

Bekir Hoca: *(Yer göstererek)* Otur evladım, şöyle… Anlat bana nasıl şehit olduğunu.

Ferhat Onbaşı: Dedim ya; aynı siperdeydik. Düşman, üzerimize sürekli mermi yağdırıyordu.. Başımızı siperden çıkartamıyorduk ama Ali korkusuzdu. Abdestim var, ben şuracıkta ikindi namazımı kılayım deyip ayağa kalktı. Namazın birinci rekatını kıldı. İkinci rekat için ayağa kalktığında alnından vuruldu. "Allah" deyip yere düştü ve tüfeğine sarıldı.

Bekir Hoca: *(Kalbini tutarak)* Vah yavrum!...

Sadık Çavuş: Sonra ne oldu?

Ferhat Onbaşı: Ali, bir daha doğrulamadı. Son kez Allah dediğini duyduk. O kadar…

Bekir Hoca: *(Elini yüreğinde tutarak)* Demek ki yavrum, orada, o anda şehit olmuş.

Sadık Çavuş: Allah, rahmet eylesin.

Bekir Hoca: Ne diyeyim, takdir-i ilahi böyleymiş. Allah, şefaatinden mahrum etmesin.

Şerif Kahya: Bekir Hoca'm, Ferhat Onbaşı'nın daha anlatacakları var. Bak, dinle.

Bekir Hoca: Devam et evladım, anlat.

Ferhat Onbaşı: Ali vurulup yere düştü, tüfeğine sarıldı, demiştim ya…

Bekir Hoca: He…

Ferhat Onbaşı: Ali, o tüfeğe öyle sarılmış ki saatlerce uğraştılar da onu kimse elinden alamadı. Sanki canlıymış gibi onu sımsıkı tutuyordu.

Sadık Çavuş: Öylece donup kalmıştır.

Ferhat Onbaşı: Önce biz de öyle sandık. Ama bedeni sımsıcaktı. Arkadaşlar, çok çabaladılar ama silahı alamadılar.

Sadık Çavuş: Niye uğraştılar ki?...

Ferhat Onbaşı: Malum ya elimizde doğru dürüst silah, cephane yok. Orada bir silahın önemi çok büyük. O anı yaşamayanlar, bunu kavrayamazlar.

Bekir Hoca: Sonra ne oldu?

Ferhat Onbaşı: Sonra kumandana bildirdiler vaziyeti. Gerekirse bileğini kesip alalım, dediler.

Bekir Hoca: *(Birden içi burkulur. Kalbini tutmaya başlar.)* Olur mu öyle şey?... Şehide işkence yapılır mı hiç? Olur mu hiç, Ferhat Onbaşı, olur mu?!

Ferhat Onbaşı: Kumandan da öyle dedi. Geldi Ali'nin başına. Gördü Ali'nin silahına sarılmış vaziyetini. Şehit olduğu halde cephede

olduğunu hiç unutmamışçasına silahını kucaklayışını…

Bekir Hoca: Ne dedi kumandan? Ne yaptı?

Ferhat Onbaşı: Kumandanımız, basiretli bir insandı. Ali'nin başında kemal-i ciddiyetle el bağladı ve şöyle seslendi: *(Ayağa kalkıp yönünü seyirciye dönerek)* Ali, evladım! Sen, şehit olarak Allah katında en yüce mertebeye eriştin. Artık bu silaha senin ihtiyacın yok. Ama bizim ihtiyacımız var. Biz, senden sonra bu silahla savaşa devam edeceğiz, dedi.

Sadık Çavuş: Allah Allah!... Ölüye mi konuştu.

Ferhat Onbaşı: Evet.

Sadık Çavuş: Eee.. Sonra?

Ferhat Onbaşı: Biz de merakla izliyorduk olup biteni. Bir de ne görelim; Ali, kollarını gevşetti, silah yere düştü.

Bekir Hoca: Öyle buyuruyor Rabbim: ***"Allah yolunda şehit olanlara ölü demeyin. Onlar diridir. Siz, bunu idrak edemezsiniz."*** İşte bu ilahi buyruğun canlı şahidi… *(Gözlerinden yaşlar dökülür. Güçlükle kalkıp Ferhat Onbaşı'ya sarılır.)* Sende hâlâ Ali'min kokusu var. *(Tekrar sarılır. Hepsi duygulanmışlardır.)*

Sadık Çavuş: *(Gözyaşlarını silerek)* Demek ki şehitlik, böyle bir şeymiş. *(Tekrar gözyaşlarını siler.)* Merak ettim evlat; Ali'nin atı ne oldu?

Ferhat Onbaşı: At, orada olup bitenleri dikkatle izliyordu. Yerinde duramıyor, acı acı feryat ediyordu. Gemini kopartmak üzereydi. So-

nunda gemini kopartmış olsa gerek ki, onu bir daha göremedik. Nereye gittiğini bilmiyoruz. Çok aradık ama bulamadık.

Şerif Kahya: Biz biliyoruz Ferhat Onbaşı. Ali'nin atı, doğru buraya gelmiş.

Ferhat Onbaşı: İnanamıyorum. Çanakkale'den ta buraya!... Öyle mi?

Şerif Kahya: Ali'yi getiremediyse de şehadet haberini getirdi. *(Bekir Hoca da bakışlarıyla tasdikler.)*

Sadık Çavuş: Yani Ali'nin atını da gördük, gözyaşlarını da…

(Perde kapanır.)

ŞEHİDİN ÇAĞRISI

PİYES

Altı Tablo

Yazan
Ethem ERKOÇ

ŞAHISLAR:

Yaşar: Albay, 55 yaşlarında, sivil kıyafetlidir
Ruziye: Yaşar'ın eşi, 50 yaşlarında
Sıddıka: Yaşar'ın kaynanası, 70 yaşlarında
Şevket: Yaşar'ın kaynatası
Serpil: Yaşarın kızı
Kemal: Yaşar'ın oğlu
Fikriye: Sıddıka Hanım'ın büyük kızı,
53 yaşlarında
Kazım: Fikriye'nin eşi, kaportacı
Doktor: Elli yaşlarında.

TABLO – I

(Sıddıka Hanım, oturma odasında büyük kızı Fikriye ile yemek hazırlamaktalar. Biri patates soyuyor, diğeri doğruyor. Akşam gelecek olan misafire hazırlık yapıyorlar. Masada köfte malzemeleri de bulunmaktadır.)

Sıddıka: *(Patates soyuyor.)* Kızım, nereden buldun bu sarı patatesleri?

Fikriye: Pazardan aldım anne.

Sıddıka: Bunlar çok lezzetlidir. Beydili Köyü'nün patateslerine benziyor.

Fikriye: *(Patates doğramayı sürdürür.)* Herhalde oradan.

Sıddıka: *(Gözleri dalar.)* Hey gidi günler hey! Eskiden ocakta yemek pişirirken odun külüne patates gömerdik. Orada ağır ağır pişerdi.

Fikriye: Anne, Nerden aklına geldi? Sen söylerken ağzım sulandı. Çok lezzetli oluyordu. Şimdi olsa da yesek.

Sıddıka: Sabret Fikriye, sabret yazın bağa gittiğimizde yaparız inşallah. Ömrümüz varsa tabi…

Fikriye: Gideriz inşallah. Güveç de pişiririz, patates de gömeriz. Mangalda pirzola da yaparız.

Sıddıka: Mangal yanmışken mısır da közleriz, değil mi?

Fikriye: Neden olmasın… Hepsi olur. Yeter ki bahar gelsin.

Kazım: *(Seslenir.)* Fikriye, ellerim dolu. Kapıyı aç.

Fikriye: *(İşini bırakır.)* Geliyorum. *(Kapıyı açar, Kazım'ın elindeki çantalara bakarak)* Bu kadar şeyi birden getireceğim diye kendini harap etmişsin. *(Elinden poşetlerin bir kısmını alır.)*

Kazım: Akşama misafir gelecek deyince ben de ne var ne yok topladım, getirdim. *(Elindeki yükleri mutfak kısmına götürür. Ardından Fikriye de kalan poşetleri taşır.)*

Sıddıka: *(Seslenir.)* Fikriye, gelirken karabiberle tuzu da getiriver.

Fikriye: *(Mutfaktan cevap verir.) Tamam anne. (Karabiber ve tuzlukla girer.)*

Kazım: Kim gelecekti akşama?

Fikriye: Cehriciler…

Kazım: Şu eski zenginler…

Sıddıka: Çorum'da cehrinin para ettiği devirden kaldılar.

Kazım: O zamanlar cehriliği olmayana kız vermezlermiş, öyle mi anne?

Sıddıka: O zamanlar öyleydi, yavrum.

Fikriye: Kazım, o devirde olsaydı beni sana vermezlerdi. *(Gülüşürler.)*

Kazım: Ya ben kimi bulurdum? Kim ile evlenirdim? Ben, sensiz yapamazdım. *(Gülüşme devam eder.)*

Sıddıka: Damat, sen buna bakma. Ben seni, huyunu, ahlakını beğenmiştim. Fikriye'yi senden başkasına vermezdim.

Kazım: Hay yaşa anne. *(Sırtını sıvazlar.)* Sen de olmasan işimiz harapmış. *(Bu esnada telefon*

çalar. Konsolun üzerindeki telefona yönelir.) Hayırdır inşallah, kim acaba? *(Ahizeyi alır.)* Alo… Baldız sen misin?... Buradalar… Yemek yapıyorlar…

Fikriye: Kimmiş o?

Kazım: *(Eliyle telefonu kapatarak.)* Ruziye…

Fikriye: Telefonun sesini aç da duyalım.

Kazım: *(Telefonun sesini açar. Konuşma, herkes tarafından duyulur.)* Akşama misafir gelecekmiş de hazırlık yapıyorlar…

Ruziye: *(Telefondan sesi gelir.)* Kim gelecekmiş?

Kazım: Sen bilirsin; Cehriciler gelecekmiş.

Ruziye: Biliyorum, şu eski zenginler.

Kazım: Evet, öyleymiş ama şimdiye bir şeyleri kalmamış.

Ruziye: Enişte, senin işler nasıl?

Kazım: Biliyorsun bizim sanayide iş bitmez. Hele de trafik kurallarına uymayan bunca insan varken bizim kaportacı dükkanına yolu düşen çok olur.

Ruziye: Allah, onlara da akıl fikir versin. Hem kendi canlarını hem de başkalarını hiçe sayıyorlar.

Kazım: Aynen öyle, baldız.

Ruziye: Kazım enişte, annem oralarda mı?

Kazım: Burada, burada…

Ruziye: Görüşebilir miyim?

Sıddıka: *(Acele kalkar.)* Geliyorum.

Kazım: Sesini duyunca annem canlandı. *(Telefonu Sıddıka Hanıma verir.)*

Sıddıka: Alo… Kızım, Ruziye'm, iyi misin?

Ruziye: İyiyim anne, çok iyiyim.

Sıddıka: Yahya Bey nasıl? Çocuklar nasıl? İyiler mi?

Ruziye: Hepsi iyiler... Sana selamları var. Ellerinden öpüyorlar.

Sıddıka: Gelibolu'da havalar nasıl? Üşütmeyesiniz ha...

Ruziye: Burası çok güzel. Ağır Bakım Komutanlığı'nın lojmanındayız. Evimiz, denize çok yakın. Lojmanın hemen önünde de şehitlik var.

Sıddıka: Şehitlik mi?

Ruziye: Evet... Çanakkale şehitlerinin bir bölümü burada yatıyor. Biraz ötesi Marmara... Yeşille mavinin birleştiği yer. Buralar çok güzel...

Sıddıka: *(İç çekerek)* Güzeldir ya güzeldir...

Ruziye: Anne, bak ne diyeceğim; baharın buraya gelsen... Gelibolu'yu gezsen... Çanakkale'yi görsen... Savaşın geçtiği yerleri yakından incelesen.

Sıddıka: Bilmem ki... Hiç gurbete çıkmadım da...

Ruziye: Aşk olsun anne; burası gurbet mi? Bir kızın da burada, unutma...

Sıddıka: Elbette kızım, unutur muyum hiç? Evlat unutulur mu hiç?

Ruziye: Kayseri'ye çağırdık, gelmedin. Kıbrıs'a çağırdık, gelmedin. Ankara'ya çağırdık, gelmedin. Buraya, Gelibolu'ya bari gel. Babamın ayak bastığı, şehit olduğu toprakları ziyaret et.

Sıddıka: Babanın ayak bastığı topraklar deyince belimi kırdın, elimi ayağımı bağladın.

Fikriye: Git anne, iyi olur. Yaşar eniştem de oradayken rahat rahat gezersin. Senin için de iyi bir değişiklik olur.

Sıddıka: Duydun değil mi ablanın sözlerini?

Ruziye: Duydum, duydum. Sağ olsun, ablam doğru söylüyor. Gel tabi. Burada da evin var. Bak Yaşar da çok istiyor.

Yaşar: *(Telefondan sesi gelir.)* Anneciğim, ellerinden öperim, saygılarımı sunarım. Gelibolu'ya bekliyoruz. Gelirsen çok sevinirim.

Sıddıka: Ne bileyim yavrum; yol çok uzun. Nasıl geleceğim? Bilemiyorum ki…

Yaşar: Onu düşünme gerekirse ben gelip getiririm. Yeter ki sen gelirim de.

Sıddıka: Tamam tamam. Anlaşıldı; kurtuluş yok. Gelirim. Size de gerek yok. Buradan bir otobüse atlar gelirim.

Ruziye: Hay Allah razı olsun. Anneciğim, çok sevindim. Yaşar da çocuklar da çok sevindiler. Gelişini dört gözle bekleyeceğiz.

Sıddıka: Tamam… Geleceğim dedim ya. Babanın ayak bastığı, şehit düştüğü toprakları görmek için…

Ruziye: Unutma; burada biz de varız.

Sıddıka: Aman… İşte deyiverdim. Elbette önce sizleri görmek için.

Ruziye: Ellerinden öperim anneciğim. Ablama eniştеme de saygılar. Selamlar.

Sıddıka: Alo… Alo… Telefon kapandı. *(Ahizeyi yerine koyup masaya döner.)*

Fikriye: Anne, haydi yine yol göründü.

Sıddıka: Ruziye'nin dediği gibi daha evvel pek çok yere çağırdılar, gitmedim. Ama nedense buraya itiraz edemedim.

Fikriye: Neden olacak? Babamdan.... Onu çok özlemişsin de ondan...

Sıddıka: *(Gözleri ufka dalar.)* Özlemem mi, elbette özledim. O askere gittiğinde sen beş yaşındaydın.

Fikriye: Yani elli yıl olmuş.

Sıddıka: Belki şehit olalı elli yıl olmuştur. Ama hala kalbimde, gönlümde dipdiri yaşıyor. *(Gözleri yaşarır.)*

Fikriye: *(Annesinin ellerini tutar.)* Üzülme anne. Ne mutlu sana ki, her şeye sabrettin. Bizleri yetiştirdin. Teliyle duvağıyla gelin ettin.

Sıddıka: Öyle kızım, öyle. Ölenle ölünmüyor. O şehit olunca sizin emanetiniz, sorumluluğunuz bana kaldı. Yüz binlerce anne gibi ben de görevimi yerine getirmeye çalıştım.

(Işıklar söner.)

TABLO – II

(Gelibolu'da Yaşar Albay'ın evinin mutfağı. Ailecek masada yemek yiyorlar. Yaşar Beyin önünde içki de bulunmaktadır.. Işıklar yandığında yemek ve sohbet devam etmektedir.)

Ruziye: Serpil, dershanede durum nasıl?

Serpil: Anne, birinci deneme sınavında durumum iyiydi. İkincisi de gelecek hafta yapılacak.

Ruziye: O da iyi olur inşallah.

Serpil: Bunlar önemli değil. Esas önemli olan üniversite sınavı…

Yaşar: *(Sivil kıyafetlidir.)* Ruziye, sıkboğaz etme kızı. Üniversite sınavlarına daha epeyce zaman var. Kızım, o zamana kadar daha iyi hazırlanır.

Serpil: *(Sevinir.)* Hay yaşa baba… O zamana kadar konuları iki kere tekrar ederim. Kendime güveniyorum.

Kemal: Sadece kendine güvenmenin hiçbir yararı yok. İyi hazırlanmak şart. Hayat, başlı başına bir yarış. İpi ilk göğüsleyen, yarışı kazanır. Ona göre çalışmak lazım.

Serpil: Aşk olsun Kemal Abi… Ben, boş mu oturuyorum?

Kemal: Sibel, boşuna alınma. Ben, genel konuştum.

Yaşar: Kemal, fakültede işler nasıl gidiyor? Bu sene yine birincilik getirebilecek misin?

Kemal: İnşallah… Şimdilik benden yüksek puan alan yok. Vaziyete göre…

Yaşar: Yani yine sen birincisin…

Kemal: İnşallah diyelim de öyle olsun.

Ruziye: *(Oğlunun sırtını sıvazlar.)* Aferin oğluma. Seninle gurur duyuyorum.

Yaşar: Ruziye, şımartma oğlanı. *(İçkiye elini uzatır. Vazgeçer.)*

Ruziye: Yaşar Bey, oğlum, şımarmaz, haddini bilir.

Kemal: Babacığım, şımaran yolunu şaşırır. Bunun bilincindeyim.

Yaşar: *(Yemeğe devam ederken.)* Aferin oğlum. Seni hep böyle görmek isterim.

Serpil: Anne, Çorum'dan haber var mı?

Ruziye: Ne haberi kızım?

Serpil: Yani anneannemden?...

Ruziye: He… Anneannen mi? Ne bileyim, en son bir ay önce konuşmuştuk. Yemekten sonra yine arayalım.

Serpil: Ben doydum. İsterseniz arayabilirim.

Yaşar: Ara kızım, ara.

Serpil: (*Kalkıp telefonu çevirmeye başlar.)* Çalıyor…. Aç anneanne, bekletme bizi. Açtı… Alo… Anneanneciğim, nasılsın?... Benim ya… Başka kim olacak ki? Annem de, babam da, ağabeyim de burada… Yemek yiyorlar… Ben yedim de kalktım.

Yaşar: Telefonun sesini aç.

Serpil: *(Telefonunun sesini açar. Konuşmalar duyulmaya başlar.)* Bir aydan beri sesini duyamadım. Özledim.

Sıddıka: *(Telefonun sesi duyulmaktadır.)* Burnumda tütüyorsunuz.

Serpil: Öyleyse atla otobüse gel. Hepimize sürpriz yap.

Ruziye: *(Yüksek sesle.)* Hepimiz çok seviniriz.
Sıddıka: Gelmek istiyorum da gözüm kesmiyor kızım. Yol pek uzun.
Serpil: Ne olur anneanneciğim, seni çok özledik.
Sıddıka: Tamam, geleceğim. Söz…
Serpil: Söz ama ne zaman?
Sıddıka: Bu ay içinde gelirim herhalde.
Serpil: Bu ay içinde ama ne zaman?
Sıddıka: Ay sonuna doğru.
Serpil: O, çok geç anneanneciğim.
Sıddıka: Kızım, ancak hazırlanırım. Burada benim de bana göre işlerim var. Gideceğim yerler var. Bana gelecekler var.
Serpil: Erteleyiver.
Sıddıka: Öyle olmaz, kızım. Her şeyin bir usulü var.
Kemal: *(Yüksek sesle.)* Anneanne, sen nasıl uygun görürsen öyle yap. Biz, seni her an bekliyor olacağız.
Sıddıka: Benim anlayışlı oğlum, yetişti yine imdadıma. Sağ olasın yavrum. Geleceğim inşallah.
Yaşar: Bekliyoruz, anneciğim.
Sıddıka: Geleceğim dedim ya; inşallah geleceğim. Sizi çok bekletmeyeceğim evladım.
Serpil: Tamam Anneanne, mesele anlaşıldı. Geleceksin ama kendi istediğin zaman geleceksin.
Sıddıka: Öyle deme yavrum. İlk fırsatta geleceğim, söz…
Serpil: Tamam Anneanne… Buna da şükür. İlk defa evimize geleceksin.
Ruziye: Hepimiz bekliyoruz.

Sıddıka: Hepinizin gözlerinden öpüyorum. Sizleri Allah'a emanet ediyorum. Allah, ağzınızın tadını bozmasın…

Serpil: Biz de ellerini öpüyoruz. Sağlık ve afiyet diliyoruz, anneanneciğim.

Ruziye: Bizden de selam söyle.

Serpil: Anneanneciğim, buradaki herkesin selamı var. Annem, babam, ağabeyim ellerinden öpüyorlar.

Sıddıka: Sağ olun yavrularım. Allah'a emanet olun.

Serpil: Güle güle anneanneciğim. *(Telefon kapanır.)*

Yaşar: Başka yerlere getiremedik. Ama Gelibolu olunca pek itiraz etmedi.

Ruziye: Gelibolu, Çanakkale deyince tüyleri diken diken oluyor. Aklına hep babam geliyor. Acep nerede şehit oldu diye sayıklıyor.

Kemal: Burası çok geniş bir alan. Bu bölgenin her karış toprağında Çanakkale şehitlerinin kanı var. Dedemin mekanını bulmak imkansız.

Yaşar: Öyle de olsa o umutla gelmesi bile bizim için bir önemli. Ruziye, unutma ki annen, benim de annem. Ona göre iyi hazırlık yap. Sevdiği yemekleri hazırla. Gelince buraları tek tek gezdir, tanıt. Gönlünü hoş tut.

Ruziye: Yaşarcığım, bundan şüphen mi var?

Yaşar: Yok ama yine de hatırlatayım. Benden istediğin bir şey olursa çekinmeden söyle. İşe güce dalıp unutursam hatırlat. Annem, ailemizin tek büyüğü. Sağlığında kıymetini bilelim. *(Sofrada yemek devam ederken ışıklar söner.)*

TABLO – III

(Sahne, ikiye bölünmüş. Sağ taraftaki beyaz panoda şehitlik görüntüsü yer almaktadır. Daha geniş olan sol tarafta ise Sıddıka Hanım'ın kalacağı yatak odası bulunmaktadır. Yatak odasına sol köşedeki kapıdan girilmektedir. Yatak odası ile şehitlik arasında pencereli bir duvar yer almaktadır. Işıklar yandığında Sıddıka Hanım pijamalarıyla yatağının kenarında, Ruziye Hanım da yatağın alt başında oturmaktadır. Torunları Kemal ve Serpil de kenarda dikelmektedir.)

Ruziye: Anne, ne iyi ettin geldiğine. Gerçekten de seni çok özlemiştik.

Sıddıka: Ne bileyim, bu defa itiraz edemedim. Bir kere geleyim demiş bulundum.

Serpil: Çok teşekkür ederim anneanneciğim *(Anne-annesine sarılır.)* Bizi çok mutlu ettin.

Kemal: Ben de çok özlemiştim. Ama geleceğine de hiç ihtimal vermiyordum. Anneannen gelecek deyince, kulaklarıma inanamadım.

Sıddıka: Her çağırdığınızda gelmek istedim. Ama bir türlü nasip olmadı.

Ruziye: Hep yolu bahane ettin. Ama görüyorsun ki, isteyince gelinebiliyormuş anneciğim.

Sıddıka: Gerçektende öyleymiş.

Ruziye: Eh… Buna da şükür.

Kemal: Anneanneciğim, ben erken yatmalıyım. Yarın finallerim var.

Sıddıka: Sen istirahatına bak. Allah muvaffak etsin yavrum. Haydi sana iyi geceler.

Kemal: Sana da iyi geceler anneanneciğim. Yarın görüşürüz. *(Çıkar.)*

Ruziye: Serpil, istersen sen de yat, kızım. Yarın erken kalkacaksın.

Serpil: Haklısın anne. Ben de yatsam iyi olur. Hem anneannem de yorgun. O da istirahat etsin. *(Anneannesine sarılarak vedalaşır.)* İyi geceler anneanne.

Sıddıka: Sana da yavrum. Yarın görüşürüz. *(Serpil çıkar. Ruziye de toparlanmaya başlar.)* Ne o? Sen de mi gidiyorsun?

Ruziye: *(Ayağa kalkar.)* Ne bileyim, belki uykun gelmiştir. Ne de olsa uzun yoldan geldin, yorgunsundur.

Sıddıka: Sizi görünce yorgunluğum kayboldu. Otur da biraz dertleşelim.

Ruziye: *(Tekrar yerine oturur.)* Anneciğim, Yaşar da çok sevindi geldiğine.

Sıddıka: Yaşar da benim bir oğlum. Onu Sinan'ımdan hiç ayırt etmem.

Ruziye: Sinan ağabeyim nasıl? İyilerdir inşallah.

Sıddıka: İyi iyi. İşinde gücünde. Geçen ay bir torunu daha oldu. Çok tatlı annesine benziyor.

Ruziye: Allah, analı babalı büyütsün. Kazım eniştem, Fikriye Ablam'dan ne haber?

Sıddıka: Hepsi de iyiler. Selamları var.

Yaşar: *(Dışarıdan seslenir.)* Ruziye, pijamalarım nerede?

Ruziye: *(Yüksek sesle)* Onları makineye attım. Çekmeceden mavi pijamalarını çıkart da giy. Tamam mı hayatım.

Yaşar: Tamam, bakarım.

Sıddıka: Kızım, eşini bekletme. Sen de yat.

Ruziye: Beni beklemez. O yatar.

Sıddıka: Benim yüzümden hayatınız alt üst olmasın.

Ruziye: Anne, önce birkaç gün istirahat et. Sonra yakın şehitlikten başlayarak Çanakkale Savaşı'nın yapıldığı tüm cepheyi gezelim.

Sıddıka: İyi olur ya... Rahmetli babanın ayak bastığı ve toprağa düştüğü yerleri görürüz.

Ruziye: Mustafa Kemal Paşa'nın ordularını komuta ettiği cepheleri, savunma siperlerini de gezeriz. Oraları Yaşar Albay çok iyi biliyor. Anafartalar'ı, Conkbayırı'nı gezer, dolaşırız.

Sıddıka: Gezerim inşallah yavrum. Oralarda Cemil'imin kokusunu duyarım inşallah. *(Ruziye'nin gözüne bakarak)* Ben, onu hiç unutmadım. Aradan bunca yıl geçti, hala onu yanımda hissediyorum.

Ruziye: Seni anlıyorum anneciğim. *(Gözleri buğulanır. Annesine sarılır.)* Şimdi istirahat et. Sabahleyin seni şu karşıdaki şehitliğe götüreyim.

Sıddıka: Orada babana da bir Fatiha okuruz.

Ruziye: *(Kalkar. Kapıya yönelip ışığı söndürür. Sadece gece lambasının ışığı kalır.)* İyi geceler anne.

Sıddıka: İyi geceler yavrum. *(Oturumundayken duasını yapar. Yatarken ışıklar söner.)*

TABLO – IV

(Dekor, bir önceki tablodaki dekorun aynıdır. Sıddıka Hanım, yatağında uyumaktadır. Işıklar yandığında Sıddıka Hanım, aniden uyanıp oturumuna gelir. Korku ve heyecanla sağa sola bakar. Kan, ter içindedir.)

Sıddıka: Hayırdır inşallah… O neydi öyle?!... Gece boyu mezarlar arasında dolaştım. Şevket, bana bütün şehitlikleri gezdirdi. *(Pencereden ışık huzmeleri girdiğini fark eder. Kendi kendine söylenir.)* Tabi ya… Sabah namazını vaktinde kılmaz da üzerine güneş doğarsa böyle olur. Neyse… Geç kaldık ama yine de abdest alıp namazımı kılayım. *(Kollarını sıvar.)* Önce pencereyi açayım da biraz havalansın. *(Perdeyi sıyırıp karşıya baktığında beyaz panoda şehitliği görür.)* Allah Allah!... Ben buraları rüyamda hep gezdim. İnşallah hayra alamettir. *(Şehitliği bir süre seyreder. O esnada şehitlikte bir kişinin ağır ağır doğrulup ayağa kalktığını görür. Bu görüntü, karşıdaki panoya bilgisayar yardımıyla yansıtılır.)* Ya Rabbi, sen aklıma mukayyet ol. Gördüğüm hayal mi yoksa? *(Gözlerini ovalayıp ürpererek tekrar bakar.)* Allah Allah! Üzerindekiler, asker elbisesine benziyor. Savaşta mı parçalandı acaba? Yoksa yine ben rüya mı görüyorum? *(O sırada görüntü biraz daha netleşir.)*

Şevket: *(Görüntüden seslenir.)* Korkma Sıddıka, korkma benim.

Sıddıka: Bu adam, adımı da biliyor. Acep kim ola? *(Korkarak)* Sen de kimsin?

Şevket: Ben, kocan Şevket. Ben, burada şehit oldum, burada yatıyorum.

Sıddıka: Sen, gerçekten Şevket misin?

Şevket: Evet, Çorumlu Daracılardan Şevket.

Sıddıka: *(Kendi kendine söylenir.)* Allah Allah!... Bu herif, Çorumluymuş. Adı da Şevket'miş. Olacak şey değil.

Şevket: Elli yıldır seni bekliyordum. Geldin sonunda. Dualarım kabul oldu.

Sıddıka: *(Yarı inanır vaziyette)* Geldim ya.. *(Korkup pencerenin perdesini kapatırken beyaz panoya yansıyan görüntüdeki Şevket, tekrar mezarına girer. Sıddıka yatağına döner. Bir taraftan yatağını düzeltir, diğer taraftan da söylenmeye devam eder.)* Ya Rabbi! Aklıma mukayyet ol… Buraya gelene kadar böyle şeyler görmezdim. Bu da neyin nesi? Gördüğüm hayal mi, hayalet mi? Yoksa ben keçileri mi kaçırıyorum?

Ruziye: *(Bu esnada girer.)* Günaydın anne, uyanmışsın.

Sıddıka: *(Yatağının kenarına oturur.)* Keşke uyanmasaydım.

Ruziye: Ne oldu anne? Yoksa bir şey mi oldu?

Sıddıka: Yatar yatmaz korkulu rüyalar görmeye başladım. Babanla bütün şehitlikleri dolaştık. Bana yattığı yeri bile gösterdi.

Ruziye: Olur böyle şeyler anne. Rüyadır; ciddiye alma.

Sıddıka: Ona rüya deyip geçtim ama perdeyi açınca baktım ki, karşımda bir şehitlik.

Ruziye: Akşamleyin demiştim ya…

Sıddıka: Dedin ama bu başka bir şey.

Ruziye: Nasıl yani?

Sıddıka: O dediğin yerlere bakarken mezardan bir adam çıktı.

Ruziye: Mezarların arasında yatan biridir.

Sıddıka: Mezarların arasından değil, toprağın içinden çıktı.

Ruziye: *(İnanamaz.)* Daha neler?!... Hiç olacak şey mi?

Sıddıka: Kızım, ben de inanamadım. Ama gözlerimle gördüm.

Ruziye: Gerçekten mi?

Sıddıka: Gerçekten de topraktan çıktı. Kendini bile tanıttı.

Ruziye: Olmaz… Olamaz….

Sıddıka: Kendisini bile tanıttı.

Ruziye: Ne dedi?

Sıddıka: Ben Çorumlu Daracılardan Şevket, dedi.

Ruziye: Bu kadarı da fazla…. Hayalet falan olmasın…

Sıddıka: Elli yıldır beni bekliyormuş.

Ruziye: Bak hele!... Gerçekten de babama benziyor mu?

Sıddıka: Tıpkı babanın askere giderkenki hali.

Ruziye: *(Annesini teselli eder.)* Anneciğim, sen bir hayal görmüşün, besbelli… Unut bunları.

Boş ver... Haydi gel de kahvaltımızı yapalım.

Sıddıka: Siz ister hayal deyin, ister gerçek deyin, ben bu şehitlikte Şevket'i gördüm.

Ruziye: Anneciğim, ne olur, bundan Yaşar Albay'a hiç söz etme. Çocuklar da bunu duymasınlar.

Sıddıka: Bana deli derler, değil mi?

Ruziye: Hayır ama bunu kimse ciddiye almaz. Kimse bu sözlere inanmaz.

Sıddıka: Haklısın. Ben bile şaşkın vaziyetteyim.

Ruziye: Haydi, kahvaltımızı yapalım. O sırada daha detaylı değerlendiririz. *(Annesinin koluna girerek kapıya yöneldiklerinde ışıklar söner.)*

TABLO V

(Mekan, hastane odasıdır. Sahne yine ikiye bölünmüştür. Sağ tarafta şehitliğe bakan balkon, sol tarafta ise bir hastane odası. Işıklar yandığında Sıddıka Hanım, hastane odasında uyumaktadır. Yandaki komodinde ilaçlar ve su bardakları, başucunda da serum askısı bulunmaktadır. Sıddıka Hanım uyku esnasında Sık sık Şevket diye sayıklarken birden sıçrar)

Sıddıka: *(Oturumuna gelir.)* Hayırdır inşallah. Üç gecedir aynı kabus. Yine Şevket'i görüyorum rüyamda. Bir ay önce de lojmanda böyle rüyalar görüyordum ama bu çok farklı ve de çok korkunç... Nasıl anlatsam bilmem ki... Dün gece rüyamda düşman hücumuna karşı Şevket de siperden ateş ediyordu. Ben de yanındaymışım. Mermiler üzerimizden yıldırım gibi geçiyordu. Başımızı kaldıramıyorduk. *(Yatağından doğrulup kalkmaya çalışır.)* Bu geceki tam bir facia idi. Şevket'in bulunduğu bölük aniden siperden çıkıp hücuma geçti. İşte o anda olan oldu. Bir İngiliz bataryası, makineli tüfekle hepsini taradı. Gözümün önünde Şevket de olduğu yere düşüverdi. Silahı elinde, oracıkta şehit oldu. *(Ayakta anlatmaya devam eder. Seyirciye hitaben)* Rüya deyip de geçmeyin, gerçek gibiydi. Hâlâ etkisindeyim. Sanki onunla birlikte ben de şehit oldum.... Hem de şu karşıki şehitliğin orada. *(Odanın Perdesini açmaya başlar.)* İşte rüyamda gördüğüm yerler... İçimden bir ses,

burada bir şeyler var diyor. Dün yine burada Şevket, mezarından doğrulup bana seslendi. Kızıma anlattım, pek inanmadı. Damadım Yaşar da sen hayal görmüşsündür deyip geçti. Hayal mi, gerçek mi bilmem ama ben burada iki gece rüyamda, gündüz şu şehitlikte bir şeyler görüyorum. Uydurmuyorum ya... Şu yaşıma kadar hiç yalan söylemedim ki, şimdi söyleyeyim. *(Pencereden bakmaya devam ederken yine beyaz panoya yansıyan görüntüde mezardan aynı kişi doğrulmaya başlar. Üzerindeki topraklar dökülürken Sıddıka Hanım)* Bakın, bakın... Yine aynı adam. Rüyamdaki adamın aynısı...

Şevket: *(Görüntüden seslenir.)* Benim Sıddıka, benim. Kocan Şevket.

Sıddıka: Şevket öleli elli yıl oldu. Sen Şevket olamazsın. İn misin, cin misin? Doğru söyle, sen kimsin?

Şevket: Ben, kocan Şevket... Elli yıldır seni bekliyordum. Allah'a çok yalvardım. Son anında buraya gelesin diye dua etmiştim, kabul oldu.

Sıddıka: Şimdi son anlarımı mı yaşıyorum?

Şevket: Öyle olsa gerek. Ta elli yıl önce seni bu dua ile çağırmıştım.

Sıddıka: Hayır, sen çağırmadın. Kızım, damadım, torunlarım çağırdı da geldim.

Şevket: Neyse... Öyle olsun... Bak Sıddıka, sana bir şey diyeceğim. Bu son dileğimi reddetme, ne olur!..

Sıddıka: *(Ürpererek)* Ne diyeceksen söyle.

Şevket: Son günlerini yaşıyorsun. Birkaç günlük ömrün kaldı. Çocuklarına vasiyet et de seni *(Eliyle yandaki boşluğu işaret ederek)* şuraya, yanıma defnetsinler.

Sıddıka: Senin boş laflarına inanacak değilim ya... Ne kadar ömrüm kaldığını, nerede ve ne zaman öleceğimi ancak Allah bilir.

Şevket: Sıddıka, sen yine çocuklarına vasiyet etmeyi unutma... *(Derken tekrar mezarına girmeye başlar.)*

Sıddıka: Yarabbi! Sen aklıma mukayyet ol... Bu ne biçim hal?!... Rüya desem değil, hayal desem değil. Gerçek desem, kim inanır bana? Yarabbi! Bu bir imtihan mı? Kulluğumu, imanımı mı sınıyorsun? Ne olur bana dayanma gücü ver. *(Balkon penceresinin perdesini kapatır. Yatağına dönerken saçlarını yolarcasına çekerek)* Çıldırmak üzereyim. Allah'ım, bana yardım et. Hz. Muhammed aşkına, kırklar, yediler aşkına, sen bana imdat kıl Allah'ım.

Ruziye: *(Ziyaretine gelir. Kapıdan girerken)* Anne, sana kahvaltı getirdim.

Sıddıka: Kızım, kahvaltıyı neyi bırak. Bir buraya gel.

Ruziye: *(Girer girmez annesinin titrediğini görür. Heyecan ve merakla ellerindekileri komodinin üzerine bırakır. Ona sarılarak)* Yine ne oldu anne?

Sıddıka: Üç gündür aynı şey. Yatıyorum, korkunç rüyalar görüyorum. Kalkıyorum, şehitlikte babanın hayalini görüyorum.

Ruziye: Bak, ne güzel söylüyorsun; onlar hayal... Takma kafana.

Sıddıka: Kafama takmayacak gibi değil ki... Bugün yine çıktı karşıma. Bir kaç güne kadar öleceksin dedi.

Ruziye: Onu, ancak Allah bilir.

Sıddıka: Ben de öyle dedim ama o, ısrarla çocuklarına vasiyet et; seni buraya, yanıma defnetsinler dedi.

Ruziye: Allah, gecinden versin. Burada ölecek olsan da seni Çorum'a götürürüz. Ondan endişe duyma.

Sıddıka: Ya o adamın dediği doğru çıkar da üç gün sonra ölürsem...

Ruziye: Anne, ağzını hayra aç.

Sıddıka: Söz ölüm getirmez ya... Diyelim ki birkaç gün sonra burada öldüm; o zaman kızım, size vasiyetim, beni Şevket'in yanına defnedin.

Ruziye: Anne, gerçekten sen bu olaya inanmaya başlamışsın.

Sıddıka: Diyorum ya, o adamın sözü gerçek çıkarsa vasiyetimi yerine getirin, tamam mı?

Ruziye: *(Sırtına dokunarak)* Tamam anneciğim, tamam, söz... İnşallah öyle bir şey olmaz da bu vasiyete falan ihtiyaç kalmaz.

Sıddıka: Bunu damadıma da, torunlarıma da aynen söyle.

Ruziye: Anne, ortalığı velveleye vermeyelim. Şimdi bunları tartışmanın gereği yok.

Sıddıka: Dedim ya, zamanı gelince, böyle bir şey ortaya çıkıncı...

Ruziye: Anne *(Kolundan tutarak),* bırak şimdi bunları. Haydi börekler soğumasın. *(Kahvaltı paketini açarken ışıklar söner.)*

TABLO VI

(Işıklar yandığında Sıddıka Hanım, hastanedeki odasında, yönü seyirciye dönük olarak uyur görünümündedir.)

Ruziye: *(Elinde sefer tasıyla girer ve seslenir.)* Anne, ben geldim.

Sıddıka: .....

Ruziye: *(Annesine yaklaşır.)* Anneciğim, haydi uyan. Sana yemek getirdim.

Sıddıka: ....

Ruziye: *(Saatine bakarak kendi kendine söylenir.)* Saat, on olmuş. Annem, uyanırdı ama... *(Endişeyle yatağa ulaşır. Eliyle annesine dokunur. Hareket olmadığını görünce)* Anne, elin yüzün buz gibi olmuş... Yoksa?... *(Ürpererek)* Yoksa annem öldü mü?.. *(Ayaklarını yoklar.)* Ayakları da buz gibi... Annem ölmüş... Annem ölmüş. *(Yatağına kapanıp ağlaya başlar.)* Şimdi ben ne yapacağım?.. Üç gündür ölümü sayıklıyordu. Gün sayıyordu. Tam üç gündür. Baban, beni çağırıyor diyordu. *(Tekrar kapanır.)* Anneciğim, sensiz ben ne yaparım?.. Seni bunun için mi çağırdım buralara? Hasret giderelim istedim ama sen, doyamadan gittin. şimdi ben, kardeşlerime ne diyeceğim?... *(Gözyaşlarını silerek annesini sırt üstü yatırır. Kollarını, ayaklarını düzeltir. Bu esnada doktor girer.)* Doktor Bey, annemi kaybettik.

Doktor: Emin misin?

Ruziye: Öyle sanıyorum.

Doktor: *(Hastanın nabzını kontrol eder.)* Yarım saat önce yanındaydım. *(Öldüğünden emin olunca Ruziye'nin omzuna dokunarak)* Başınız sağ olsun. En son gördüğümde durumu stabildi. Hayati tehlikesi yok gibiydi. Demek ki, ben çıktıktan sonra krize girmiş olmalı…

Ruziye: Öyle olsa gerek. *(Sahnede dolaşmaya başlar.)* Böyle olmaz. Bir şeyler yapmalı. Önce eşime haber vermeli. *(Doktorun gözüne bakarak)* Yaşar Albayı çağırmalı.

Doktor: İzin verirseniz, albayıma durumu ben bildireyim.

Ruziye: O da olur.

Doktor: *(Telefonu çevirir.)* Alo… Yaşar Albayımı aramıştım… Ben, doktor Salim. Acele görüşmem lazım…Tamir Bakım Servisinde mi?... Haber verin, çabuk hastaneye gelsin. Uygun bir dille söyleyin; kayınvalidesi öldü. Çabuk gelsin. *(Telefonu kapatır.)*

Ruziye: Ben de çocuklara söyleyeyim. *(Yine o da telefonunu çevirir.)* Kızım, Sibel… Acele hastaneye gel… Ağabeyine de haber ver. Çabuk, acele gelin…. Bir şey yok kızım… Nasıl söylesem, bilmem ki… İşin doğrusu; annem ölmüş… Nasıl, ne zaman diye sormayı bırak da hareket et. *(Telefonu kapatır. Doktora dönerek)* Gelsinler de birlikte karar veririz ne yapacağımıza.

Doktor: Öylesi daha uygun olur Hanımefendi.

Yaşar: *(Dışarıdan seslenir.)* Ruziye, neredesin?

Ruziye: Annemin odasındayım.

Yaşar: *(Sivil kıyafetlidir. Girdiğinde kaynanasını yatar vaziyette görür. Önce öldüğüne inanamaz. Nabzını yokladığında vefat ettiğini anlar.)* Anneciğim… *(Eline sarılır. Gözleri buğulanır. Eşine sorar.)* Ne zaman vefat etmiş?

Ruziye: Bilmiyorum.

Doktor: Komutanım, yarım saat önce hayattaydı. Yeni vefat etmiş olmalı. Albayım, başınız sağ olsun.

Yaşar: Sizler sağ olun.

Ruziye: Ben yeni fark ettim. Derhal seni aradım. *(Eşine sarılır.)*

Doktor: Albayım, bir şey icap ettiğinde ben buradayım. İzninizle. *(Çıkar.)*

Ruziye: Yaşar, şimdi ne yapacağız? Çorum'dakilere ne diyeceğiz?

Yaşar: Dur, panikleme…. Gereken neyse yapacağız.

Ruziye: Onlara nasıl haber vereceğiz?

Yaşar: Bu, saklanacak bir şey değil. Olduğu gibi söyleriz. Onlar da kendilerini ona göre hazırlasınlar.

Ruziye: Biz ne yapacağız?

Yaşar: Yıkanıp kefenlendikten sonra Çorum'a götürürüz. Onlar da mezar ve defin için gereken hazırlıkları yaparlar.

Ruziye: Hayır, olmaz… Çorum'a götüremeyiz. Annemin vasiyeti vardı.

Yaşar: Ne vasiyeti?

Ruziye: Şayet birkaç gün içinde ölürsem beni babanın yanına gömün demişti.

Yaşar: Ruziye, sen de mi inandın bu olaya? O, bir hayalden ibaretti. Bilimsel bir yanı yoktu.

Ruziye: Biz de hayal sanmıştık ama gördük ki, gerçekmiş. Şehitlikten doğrulan o adam, meğer doğru söylemiş. Birkaç gün sonra öleceksin demişti, öldü. Buraya gömüleceksin diye yer bile göstermiş.

Yaşar: İşte o imkansız. Zira şehitliğe artık kimse gömülemez. Orası sit alanı.

Ruziye: Yaşar, sen koskoca albaysın. Onca çevren var. Her tarafta eşin dostun var. Sen, bir kolayını bulursun.

Yaşar: Dedim ya, oraya artık defin izni verilmiyor.

Ruziye: *(Yalvarır.)* Ne olur Yaşar, bir çaresini bulmaya çalış.

Yaşar: Dedim ya çok zor. Tek çaresi var; o da Genelkurmay Başkanımızın özel izni. O da imkansız. *(Düşünmeye başlar.)*

Ruziye: Ne olur Yaşarcığım, annemin son arzusunu yerine getirelim. Birilerini ara, komutana yalvar, bir çaresini bulmaya çalış. Ne olur Yaşarcığım, yalvarıyorum sana.

Yaşar: Hiç umudum yok ama yine de bir girişimde bulunacağım. Paşanın yaveri kurmay albay, benim devre arkadaşım. Ona rica edeceğim. *(Çıkmak üzereyken)*

Ruziye: Nereye?

Yaşar: Karargaha…

Ruziye: Niçin?

Yaşar: Telefon etmek için…

Ruziye: Hiç gerek yok. Buradan ara.

Yaşar: Haklısın. Kafam karıştı. Öyle ya buradan da arayabilirim. *(Telefonu çevirir.)* Tarık Albayım... Selamlar, saygılar... Ben, Albay Yaşar.. Biliyorum ki, her zaman olduğu gibi yoğunsundur. Seni fazla meşgul etmek istemem. Ama çok zor durumdayım. Çorum'dan kaynanamı Gelibolu'ya davet etmiştik. Bizi kırmadı geldi... Geldi ama burada bir şeyler oldu. Üst üste üç gece aynı rüyayı görmüş. Her sabah şehitliğe baktığında mezardan bir adam doğrulup kalkmış ve burada şehit düşen kocası olduğunu söylemiş... Bende hayaldir dedim ama iş burada bitmedi... Birkaç gün sonra öleceksin, şu yanıma gömüleceksin demiş... Sonrası mı? Orasını izah edemiyorum. Biliyorsun, ben böyle saçmalıklara inanacak biri değilim. Ama birkaç gün sonra kayınvalidem öldü... Sizler sağ olun. Sorun şimdi başlıyor. Kayınvalidemin vasiyeti varmış; eğer bu gerçekleşirse beni buraya gömün diye.

Ruziye: Söyle söyle... Yardım etsin.

Yaşar: Ben de biliyorum çok zor olduğunu ve dahası oranın sit alanı olduğunu... Ancak Paşam izin verirse olabilirmiş... Ben de sanmıyorum ama ne olur, vaziyeti anlatsan da beni bu sıkıntıdan kurtarsan... Tarıkçığım, eşim de, ben de ömür boyu minnettar kalırız... Çok sağ ol... Bir şansını dene bakalım... Tamam... Hayırlı haberlerini bekliyorum. *(Telefonu kapatır.)*

Ruziye: Ne dedi Tarık? İlgilenecek mi?

Yaşar: İlgilenmeyi ilgilenecek de izin konusundan emin değil.

Ruziye: İnşallah, Rabbim, Paşamızın gönlüne bir ilham verir de annemin vasiyetini yerine getiririz.

Yaşar: Şahsen benim umudum yok. *(Biraz düşündükten sonra)* Kendi kendime hayret ediyorum. Ben böyle bir olayı nasıl olur da Paşama iletirim? Hayatta hiç yapmayacağım şeyleri yapıyorum. İmkansız olan bir konuda ısrar ediyorum.

Ruziye: Yaşarcığım, bu hepimiz için bir sürpriz oldu. Belki de olay bizler için bir imtihan.

Yaşar: Bu, benim için de bir imtihan. Bu olay ve talebimiz karargahta duyulduğu zaman itibarım sıfıra inecektir. Bunun farkındayım. Böyle bir saçmalığa inandığım için herhalde Paşa, bana gülmüştür.

Ruziye: Öyle deme. Belki o böyle düşünmemiştir. *(Biraz düşündükten sonra)* Olayı dinledikten sonra belki de sana bir yol gösterecektir. Ne bileyim, belki oraya değil de şuraya defnedin diye bize yakın bir yeri işaret edecektir.

Yaşar: Hiç sanmıyorum. Bana göre o da imkansız.

Ruziye: Tarık Albay ne demişti?

Yaşar: Bekle, seni ararım demişti.

Serpil: *(Ağlayarak girer)* Ne oldu anneanneme? *(Annesi eliyle göstererek öldüğünü ima eder. Anneannesine yaklaşırken)* Ne zaman? *(Anneannesine sarılıp ağlamaya devam eder.)*

Ruziye: Biraz önce ölmüş herhalde.

Serpil: *(Anneannesine sarılıp ağlamaya devam eder.)* Affet anneanneciğim, yanında bulunamadım.

Kemal: *(Üzgün vaziyette girer. Anneannesinin kolunu tutar.)* Gece mi ölmüş? Yoksa?... Niye bizim haberimiz olmadı?

Ruziye: Oğlum, ben de yeni fark ettim. *(Çocuklar anneannelerine sarılıp ağlarlarken telefon çalar.)* Hayırdır inşallah..

Yaşar: Herhalde Tarık Albay'dır. *(Aceleyle telefonu açar.)* Alo… Tarık, sen misin?... Paşamla görüşebildin mi? Çok iyi. Anlattın mı vaziyeti?... Ne dedi?... Beni hatırladı mı?... Çok iyi…. *(Odadakiler merak ve heyecanla dinlemektedirler.)* Sağ olasın Tarık. Bu iyiliğini ömür boyu unutmayacağım… Çok teşekkür ediyorum… Hoşçakal. *(Telefonu kapatır.)*

Ruziye: *(Merakla)* Ne oldu Yaşar? Tarık Albay ne dedi?

Yaşar: Paşamla görüşmüş. Paşam, büyük bir huşu içinde dinlemiş. Onun da gözleri buğulanmış. 'Bu ilk değil ki evladım. Buradaki her şehidin binlerce bilinmeyen destanı var' demiş. Gerekli izin belgelerini hazırlayıp göndermelerini söylemiş.

Ruziye: Yani?

Yaşar: Yani izin vermiş.

Ruziye: *(Ferahlamış durumdadır.)* Oh be.. Annemin duaları kabul oldu. *(Tekrar sorar.)* İzin ne zaman gelecekmiş?

Yaşar: Sanıyorum biraz sonra faksla benim karargaha ulaştırılacak.

Ruziye: *(Eşine sarılır.)* Çok teşekkür ederim sana. Beni kırmadın. İtibarını ortaya koyup Genelkurmay Başkanlığını aradın. Çok teşekkür ederim.

Serpil: *(Serpil'le Kemal, olayın öncesini bilmedikleri için gelişmelere bir anlam veremezler. Merakla sorarlar.)* Anne, ne oldu? Ben bir şey anlamadım.

Kemal: Ben de..

Ruziye: Annemin vasiyeti vardı; eğer birkaç gün içinde ölürsem, beni bana gösterilen yere gömün diye. Hatırladınız mı?

Kemal: Bunu zaten biliyoruz.

Serpil: Evet, ben de duymuştum.

Kemal: Eee.. Şimdi ne oldu?

Ruziye: Oraya artık cenaze defni yasakmış.

Serpil: Olmaz öyle şey…

Ruziye: Evet, öyleymiş ama baban oraya defin için gerekli izni aldı.

Yaşar: Yok… Öyle değil… İşin doğrusu şu: Oraya anneannenizi defin için Paşam özel izin verdi.

Kemal: *(Babasına sarılır.)* Yaşa baba!...

Serpil: *(Babasını elini öpüp boynuna sarılır)* Çok teşekkür ederim babacığım.

Yaşar: *(Yönü seyirciye dönük olarak)* Bu olay, benim düşünce dünyamı alt üst etti. Kesinlikle olmaz dediğim bir şey, birden bire olur hale geldi. Olmazları olur eden bir güç varmış; ona ben de inandım.

(Perde kapanır.)

Sıddıka Hanım'ın
Çanakkale Gelibolu'daki mezarı

Ruziye OZAN

Yaşar OZAN

Ruziye Hanım ve Yaşar Bey'in
Gelibolu'daki yanyana mezarları.